

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 22 (295).

П'ятниця, 19 серпня, 1960 р.

Ціна 20 коп.

КОМСОМОЛЬСЬКІ ЗБОРИ

НАВЕСНІ цього року в кабінеті голови колгоспу імені Жданова, Компаніївського району, зібрались члени комсомольського комітету.

— Знаєте, навіщо я вас запросив? — запитав М. Т. Чередниченко і, не чекаючи відповіді, додав: — Погані в нас справи.

Для комсомольців це було несподіванкою.

— Не здогадуєтесь? На поля перегній не вивезли, і без допомоги комсомольців нам не обійтися...

І ось ідуть комсомольські збори. Виступають комбайнери, шофери. Всі стурбовані тим, щоб не трапилось затримки на вивезенні добрив. Їх хвилювання передалося всім присутнім, і вони теж висловили готовність допомогти колгоспу. Відтоді заніпала робота: навіть доярки перед другим доїнням працювали на вивезенні перегною.

Насущним проблемам дня присвячуються комсомольські збори в артілі імені Жданова, де секретарем член обкому комсомолу, зоотехнік Софія Лаврусенко. Проходять вони тут жваво, цікаво, комсомольці охоче йдуть на них, щоб вирішити назрілі справи. Недавно ухвалили рішення, щоб кожен комсомолец здав восени 20 кролів і 15 голів водоплавної птиці. Це рішення стало законом для кожного.

ЗВИЧАЙНО, комсомольські збори не завжди слід присвячувати лише господарським справам. Треба обговорювати і розв'язувати питання організації відпочинку, прийому в комсомол і т. д. Пеназова в цьому відношенні практика проведення зборів у колгоспі «Україна», Гайворонського району, де секретарем М. Захаренко. Недавно, наприклад, тут відбулися збори, на яких одним з питань було обговорення кінофільму «Повість про молодожонів». Розмова вийшла далеко за межі самого фільму і тісно переплелася з життям молоді села. Відчувається, що комітет комсомолу до проведення зборів підходить творчо. На них завжди бувають голова правління Герой Соціалістичної Праці Д. Т. Войтишин і секретар парторганізації С. С. Лісничук. Старші товариші не лише спрямовують енергію молодих при розв'язанні господарських справ, а й допомагають дружньою порадою.

ТА, на жаль, ще не скрізь так. Наприклад, секретар бригадної комсомольської організації Віктор Буркун з колгоспу імені Леніна, Олександрівського району, не виправдовує виявленого йому довіря. Він самоусунувся від роботи. Останні комсомольські збори тут відбулися ще в березні. Невже в колгоспі немає цікавих, захоплюючих справ для молоді? Тож і не дивно, що багато юнаків і дівчат села Китайгород могли б стати хорошими комсомольцями, та з ними ніхто не веде відповідної роботи.

Є ще й більш кричущі фанти. В сільгоспартії «Путь Октябрья», Онуфріївського району, де секретарем Я. Чеботарьов, у цьому році не було жодних зборів. Про який же ріст, про яку активність комсомольців може йти мова?

У відриві від завдань колгоспного виробництва проходять збори в первинних організаціях сільгоспартії імені Леніна, Тишківської сільради, та «Зоря комунізму», Ново-Архангельського району. На зборах тут не бувають ні секретарі парторганізації тт. Богоріл і Кудіна, ні голови правління. Тому-то ці організації поки що не стали помічниками у розв'язанні господарських справ.

КОМСОМОЛЬСЬКІ збори — школа виховання молоді. На них юнаки і дівчата розвивають свою активність, намічають шляхи успішного здійснення взятих зобов'язань. Тому на обговорення зборів треба виносити заздалегідь добре продумані і ретельно підготовлені питання, які б захоплювали всіх, щоб кожен присутній зміг висловити свої думки, внести ділові пропозиції. Тільки за цієї умови в кожній первинній організації вириватиме бурхливе, повнокровне життя.

Трудівники сільського господарства Башкирської АРСР дадуть 80 мільйонів пудів хліба

ТРУДІВНИКИ сільсько-го господарства Башкирії вирішили достроково, не пізніше 25 серпня, виконати план хлібозаготівель в кількості 70 млн. пудів, а не пізніше 1 вересня продати понад план державі ще 10 млн. пудів і всього, таким чином, заспати в засіки Батьківщини не менш як 80 мільйонів пудів хліба. Тепер колгоспи і радгоспи республіки вступили в найбільш відповідальну і гарячу пору збирання врожаю. Хліба скошено з 933 тисяч гектарів, зерно обмолочено з 646 тисяч гектарів, продано державі перші 30 млн. пудів хліба.

(ТАРС).

Славні діла трудові

МЕХАНІЗАТОРСЬКА ланка Миколи Безкоровайного з колгоспу імені Калініна, Гайворонського району, у змаганні серед молодих механізаторів області завоювала перше місце. Днями ланці вручено перехідний Червоний прапор та Почесну грамоту обкому ЛКСМУ.

А. МЕЛЬНИК.

КОЛГОСП імені Котовського району, відправив для промислової обробки 40 кілограмів коконів тutowого шовкопряда. У відгоду діля ціснені активну участь взяли колгоспник Яків Дуденко та учні Вася Бахмач і Вася Ткаченко.

І. СНІСАРЕНКО.

ОЛЕКСАНДР Львів разом з атестатом зрілості одержав посвідчення тракториста. Зараз він — водій «ДТ-54». Молодий механізатор колгоспу імені Сталіна, Долинського району, має вже на своєму рахунку 150 гектарів умовної оранки.

Ф. ПУГАЧ.

ДОБРЕ зарекомендували себе на практичній роботі в колгоспі імені Чапаєва, Ново-Георгіївського району, учні Олександрійської школи механізації. Як один з кращих, Григорій Авраменко працював комбайнером на комбайні «СК-3», а його товариші Василь Радковський, Іван Кодак, Микола Сікорак, Іван Борковський та Іван Мокусієнко — причіплювачами і помічниками комбайнерів.

М. МАШЕНКО.

У похід за майбутній врожай, юнь працює, рушай!

Дружно і організовано ведуть сівбу хлібороби артілі імені Чапаєва, Кіровоградського району. Найкращі успіхів добився колектив посівного агрегату Миколи Довгопола. Він разом з сільниками Володимиром Шевченком і Василем Мамалигою за день засіває по 38-40 гектарів. На знімку: Володимир ШЕВЧЕНКО і Василь МАМАЛИГА заправляють сівалку зерном. Фото М. САВКУНОВА.

За кермом — Володимир Соколенко

Володимир Соколенко після закінчення школи працював листоношею. І задоволений був — скрізь його радо зустрічали, дякували за вчасно доставлені газети й листи. Та в душі юнак виношував заповітну мрію: стати механізатором. Правління артілі «Родина», Рівнянського району, задоволено його бажання і послало на курси трактористів.

Швидко збіг час навчання. Але в колгоспі спочатку трохи розчарували Володимира: доручили стати сівальником. Проте він охоче взявся за роботу. Екзамен склав на «відмінно»: квадрати королеви полів вийшли на славу.

А недавно в правління колгоспу обміркували, кому доручити сїяти озимину. Справа відповідальна: адже закладається фундамент майбутнього врожаю, і його доля залежить від уміння й старання механізаторів. Першим в числі кращих було назване ім'я Володимира Соколенка. Юнаку доручили трактор

«Беларусь». З комсомольським вогником береться Володимир до роботи. Щозміни засіває по 38 гектарів жита.

— Нам треба посїяти 1140 гектарів, вже маємо більше 400. — каже секретар колгоспної парторганізації В. Д. Ткаченко. — Та з такими завзятками, як Володимир, ми скоро обсіємося.

О. ПАВЛОВ.

Попереду — комсомольський агрегат

На полях зеленого конвейера колгоспу імені Дзержинського, Кіровоградського району, з'явилися дружні сходи. Як тільки хлібороби закінчили сїяти жито на зелений корм, вони відразу ж переключилися на сівбу пшениці на зерно. В артілі вже посїяно 350 гектарів пшениці.

Найкраще ідуть справи у механізаторів другої трак-

Буде рясний 200-пудовий

Молоді механізатори другої бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС, Вільшанського району, в нинішньому році зібрали по 24-25 центнерів пшениці з гектара. Юнаки твердо вирішили в наступному році вибороти з кожного гектара 200-пудовий урожай колосових.

Майже вся площа, крім кукурудзяних плантацій, готова вже до сївби озимих. Славно трудяться на оранці та культивуванні Віктор Пономаренко, Юрій Буртак, Сергій і Микола Фударі, Півторні — дві норми — такий їх щоденний показник. Колгосп першим в районі підготував до сївби насіння, яке пропущено через «ВІМ», перевірено в контрольно-насінневій лабораторії.

Старанно оброблений ґрунт, високоякісний посівний матеріал і добрива, безсумнівно, вирішать успіх справи.

В. ІВАНОВ.

горної бригади. Тут задають тон комсомольці. Посівний агрегат тракториста Івана Осетрова і сівальниці Пелагії Петравчук постійно утримують першість. Їого виробіток — 40 гектарів з-світлової дні.

І. НАЗАРТІЙ

ОРЮТЬ НА ЗЯБ

Пліч-о-пліч з досвідченими механізаторами першої тракторної бригади колгоспу «Дружба», Ново-Архангельського району, наполегливо трудяться комсомольці Володимир Юрченко. Не тільки за кількістю, а й за якістю бореться молодий тракторист із своїм причіплювачем Василем Химцем. Рілля, яку вони підготували під озимину, заоткована і заборонована.

Зараз юнаки почали підняття глибокого зябу. І тут вони теж ідуть попереду. 4,5-5 гектарів за зміну — такий їх виробіток.

О. КОРОСТІЙ.

ВІСТІ З ПОЛІВ

Добру славу у колгоспників артілі імені Димитрова, Новгородківського району, здобули члени комсомольського збирального агрегату: комбайнер Михайло Пошикайло, його помічник Іван Коваль і тракторист Микола Бабенко. На збиранні вони щоденно скошували по 20-22 гектари. Якість роботи завжди була бездоганною. Зараз механізатори-комсомольці розгортають сівбу.

П. БОНДАР.

На току колгоспу «Комунар», Голованівського району, скупчилося багато зерна. Колгоспники не встигли відправити його в зернохосвище. На вилучку прийшли комсомольці. Добре попрацювали під час недільника секретар комсомольської організації Дмитро Волошенюк, шофер Євген Бобрик, вантажники Ольга Очеретна, Галина Бомба, Віталій Ковальчук. **С. ШЕВЧУК.**

СУДОВИЙ ПРОЦЕС У СПРАВІ

американського льотчика-шпигуна Френсіса Р. Пауерса

17 серпня у Москві в Колонному залі Будинку Спілок почався відкритий судовий процес по розгляду справи громадянина Сполучених Штатів Америки льотчика-шпигуна Пауерса. Справу розглядає військова колегія Верховного Суду СРСР під головуванням генерал-лейтенанта юстиції В. В. Борисоглєбського.

У залі присутні численні представники радянської громадськості, робітники столичних підприємств, службовці, діячі науки і культури, члени дипломатичного корпусу, зарубіжні юристи, представники громадських організацій іноземних держав, радянські та іноземні журналісти. В залі засідань суду перебу-

вають родичі обвинуваченого, які прибули з США.

На початку засідання головуючий ставить Пауерсу ряд запитань. Підсудний повідомив, що йому було вручено текст обвинувального висновку англійською мовою і оголошено постанову про віддання до суду. Потім секретар суду оголосив обвинувальний висновок, в якому на підставі попереднього слідства докладно характеризуються всі злочини, вчинені шпигуном Пауерсом проти нашої Батьківщини.

Підсудний підтвердив, що йому зрозуміле пред'явлене обвинувачення і що він визнає себе винним.

Потім суд переходить до допиту Пауерса. Ставлячи

йому запитання, державний обвинувач — генеральний прокурор СРСР Р. А. Руденко уточнює маршрут польоту військового розвідувального літака «Локхід У-2», назви запасних іноземних аеродромів на випадок вимушеної посадки, цілі польоту.

Пауерс визнає, що пілотований ним літак мав технічну апаратуру для фотографування різних об'єктів з великих висот і виявлення радарних установок. Пролітаючи над радянською територією, він за завданням свого командування в певних місцях вмикав цю апаратуру. І травня цього року «Локхід У-2» був збитий радянськими ракетни-

ками в районі Свердловська.

Підсудний заявив, що під час всього польоту нерувався, боявся. Його лякала сама думка, що він летить над територією Радянського Союзу.

Прокурор ставить все нові й нові запитання, які примушують шпигуна розкрити подробиці підготовки і здійснення шпигунського польоту, назвати прізвища його справжніх організаторів.

В кінці вечірнього засідання суду обвинувачений відповів на запитання оборони — адвоката М. І. Гриньова.

Суд над шпигуном Пауерсом триває.

(ТАРС).

не зійшов з комбайна

СОНЦЕ палило нестерпно. Навіть земля розігрілась так, що босою ногою ступати було неможливо. Від комбайна пашіло жаром — двигун перегрівся. Сергій, кілька разів зупиняв агрегат, щоб охолов мотор.

Коли ж на землю опустились сьвітники і війнуло прохолодою, молодий комбайнер вирішив надолужити прогагане. «Ще години дві помжну», — подумав Сергій, пильно слідкуючи за хедером комбайна. Раптом внизу щось блиснуло. По колектору двигуна поповз вогонь.

«Що робити? — блисквично майнула думка.

Подати сигнал трактористові, щоб зупинив агрегат? Буде пізно. Вогнегасник?

Але ж він з протилежного боку комбайна...» Сергій схопив з сидіння ватянку і почав збивати полум'я.

Коли пожежу нарешті було ліквідовано, подав трактористові сигнал зупинки. Сергій з Олександром Бурлакою швидко ліквідували пошкодження, агрегат знову рушив уздовж валів.

На другий день із забитими руками він знов

Комсомолку Тамару Лутченко на заводі «Червона зірка» знають як кращу виробництву. Серед колективу ковальсько-пресового цеху вона одією з перших завоювала звання ударниці комуністичної праці.

На знімку: пресувальниця Тамара ЛУТЧЕНКО.

Фото Г. ВІСКРИВЧЕНКА.

з'явився біля комбайна. Друзі умовляли йти додому, та Сергій заперечив:

— Ну, що ви... Дмитро Твардісвич, помічник мій, працює перший рік. Хоч порадою йому допомагати...

До самого кінця жнив Сергій Герасименко, комбайнер колгоспу «Росія», Ульяновського району, не залишав містка комбайна. Д. ДРОЗДЕНКО.

Колгоспну отару врятовано

У селі Малопомічна несподівано розгулявся ураган. Хлюстав дощ, шалений вітер ламав дерева, зривав покрівлю з хат, з тваринницьких приміщень.

В цей час чабани колгоспу ім. Енгельса Павло Дмелчук і комсомолец Микола Лісов з колгоспною отарою знаходились на пасовищі.

900 овець були загнані стихією у вибалок, до берега ставка. Вода все підійма-

лась, і віцяям загрожувала небезпека. Щоб врятувати тварин, їх треба було переправити через греблю у безпечне місце. Злякани віцяї впиралися, але чабани мужньо рятували отару.

Почувши крик, на допомогу чабанам прийшли колгоспниці Лідія Балицька, Марія Чепеленко, Марія Осадча. Разом вони швидко переправили овець. Колгоспну отару було врятовано. Л. БЛІТМАН.

Працьовитим — шана народна

ЦЬОГО вечора клуб колгоспу «Червоний прапор», Новопразького району, не зміг вмістити всіх бажаючих, що прийшли шанувати сім'ю колгоспників Овчаренків.

На прикрашеній сцені «винуватці» торжества — Ганна Іванівна і її діти.

Крилаті слова «Праця в СРСР — справа честі, доблесті й героїства» перегукуються з лозунгом «Слава трудовій колгоспній сім'ї Ганни Іванівни Овчаренко!».

Про успіхи цієї сім'ї тепло розповідає голова артилі Ф. Д. Удовин.

Дев'ять дітей виростила і виховала Ганна Іванівна, — говорить він. — Усім їм прищепила любов до праці, до рідного колгоспу. У минулому році сім'я виробила понад дві тисячі трудоднів.

Потім до односельчан звертається Ганна Іванівна.

— Спасибі вам, люди, за тану високу честь, — схвилювано мовила літня жінка.

Їй хотілося сказати багато. Та слова десь розгубились, а в пам'яті, як на Україні, пропливало все її

життя. з його болями і радощами...

Дуже рано лишилась Ганна Іванівна батьківської ласки. Ходила попитинню, випрошуючи милостиню, потім — найми. Пасла куркульську череду, жала панську ниву, а діставала за це стусани і лайку.

Лише після революції усміхнулась доля. Разом з наймитом Михайлом, з яким з'єднала своє життя, та ще з тридцятьма однодумцями організували в селі ТСОЗ, назвавши його «Шлях незаможника». Відтоді Ганна Іванівна — активний член сільськогосподарського колективу. До всього доклала вона рук у рідному колгоспі «Червоний прапор». А її Михайло — першим у селі «Фордзон» орав неозорі лани.

Війна забрала у Ганни Іванівни чоловіка, а в дітей — батька.

Та естафету глави сім'ї підхопили три сини-комсомольці. Доньки Ліда, Люба і Клава та син Володимир пішли материнською стежкою, працюють в різних цтві.

— Ми, механізатори,

Хто ж у цьому винний?

— Ви розпитайте у завідувачого дитячою кімнатою Марія Мойсейовича Дуділовського про Конькова, — порадили у міськомвідділі міліції. — Дуже складний хлопчина, варто ним зацікавитись.

І ось перед нами реєстраційні карточки. Бистрий Анатолій, 12 років, неодноразово тівав з дому, займався кишеньковими крадіжками... Олександр Профатілов, 1946 року народження... Мирослав Коньков, 1945 року народження...

— Чому саме про Конькова стільки розмов?

пишаємося, що поряд з нами працюють сини Ганни Іванівни — Олександр та Іван, — говорить обліновець тракторної бригади В. О. Гейко. — Я не пам'ятаю випадку, щоб юнаки не виконали дорученої їм справи або ж зробили її неякісно.

— Хороших, працюючих дітей виростила мати. Своїм завзяттям і наполегливістю в труді вони служать прикладом для всієї колгоспної молоді. — сказав секретар Новопразького райкому КП України В. П. Насонов.

Голова артилі Ф. Д. Удовин вручає Ганні Іванівні цінний подарунок — проєкт фінського тримітного будинку, який буде споруджено сім'ї Овчаренків за рахунок колгоспу.

Незвичайний вечір закінчився виставою «Наталка-Полтавка» у постановці аматорів районного Будинку культури. О. ГАЙКО.

Про дівочу гордість і чоловічу гідність

Лист з редакції

ІНКОЛИ життя стає схожим на музику. І найскладнішу симфонію виконує твоя душа. В ній широчінь неба і щедрість сонця, ніжність бархатистого дзвіночка над лісовим джерельцем. Ти відважний і великодушний. Ти — закоханий.

Людина тягнеться до прекрасного. Але чи не найдорогоціннішим серед нього є любов.

Так чому ж іноді на цій дорогоцінності з'являється мутний наліт? Чому те, що повинно лишитись світлою пам'яттю на все життя, раптом осідає в душі брудним шаром?

«...він відірвав мене від моїх друзів, він отруїв мені життя...»

«...такі, як Микола Р., переводять людині молоді роки і осирочують дітей...»

Подібні листи надходять до редакції частіше всього від дівчат. В них і біль, і образа припущеного.

«Місцем наших зустрічей була галлявина серед волохатих ялин і привітних берізок. Ми були щасливі», — в радісному тоні починається лист Наталі Л. з м. Знам'янки. Та кінець його зовсім протилежний: «Всяляється, він одягав маску, за якою довгий час ховав свою брудну, мізерну душу».

А ось другий лист від

Людмили Н. із м. Долинської. Дівчина у відчай. Людина, якій вона без роздумів повністю довірилась, зараз грубо відштовхнула її, незважаючи навіть на те, що Людмила чекає дитину.

Галина О. із с. Лозоватки, Компаніївського району, також обманута. Зустрічалася з хлопцем. Дружили. Вирішили пожити. Але потім він поїхав — і більше не з'являвся, так і не побачивши своєї дочки, якій зараз майже рік. Галина звернулася із скаргою до райкому комсомолу, в якій пише: «Невже з такими, як Микола Р., не можна поєсти боротьбу, засудити їхні нехороші вчинки?»

Таких рядків з листів, що їх одержує редакція, можна навести багато. Та час запитати у плачущих дівчат: а гордість дівочу ви знаєте? Адже саме через її відсутність ви не зберегли чистоту і святість своїх почуттів та й взагалі розгубили кохання. Ні, мова йде не про бундючну гординю. Людина завжди повинна залишатись сама собою. Але знаєте, Людмила Н. із м. Долинської, Галина О. із с. Лозоватки і Катерина Р. із с. Козирівки, Новгород-

ківського району, любов відразу не приходить у довершеному вигляді. Ви самі створюєте її, і тільки від вас, двоох закоханих, залежить, чи переросте ваше тільки що народжене почуття у велику справжню любов, чи перетвориться воно в жалюгідні, грубі пристрасті. Посудіть самі, чи поважатиме хлопець ту дівчину, яка ладна розсипатися почуттями в першому ж ліпшому випадку і яка, по суті, сама себе не поважає.

Тим більше не заслуговують найменшої пошани ті, хто стопає людську гідність таких, як Людмила Н. Довго і вперто добивався Людмилиної любові В. Токар. А коли шістьнадцятирічне дівчисько було «скорене», він раптом «зрозумів», що не любить її. Почав бити й ображати дівчину. Жалюгідна постать у В. Токаря, в якій немає й натяку на чоловічу гідність! Ошукати, а потім принижувати і знущатися над дівчиною, хай навіть не з ідеальних — як це низько і підло! Навіть у віки домострою благородство все ж вважалося в мужчій кращою якістю.

Не можна, звичайно, в подібних випадках виносити постанову: жити чи не жити Іванові з Марією. Та все-таки існують більш гідні й чесні методи для з'ясування відносин людини з людиною. І всі вони, ці методи, виходять з одного: постійної, бережної поваги, що проявляється у великому й малому, до гідності іншого. Якщо є така взаємна повага, любові ніколи не загрожуватиме убожество, «сіра буденщина», ніколи не буде принижених і жалюгідних там, де місце високому, благородному.

А. ВОЩАНСЬКА.

гайда. Отак «перевиховується».

У Мирослава є старші за нього дружини, які його напугують, а потім штовхають на злочини. Але про це чомусь не відомо батькові.

— Правда, він приходив іноді напідпитку, — визнає Семен Никифорович. — А з ним пив, уявіть собі, я і не знаю.

— А ви самі часто п'єте?

— Буває, в неділю, або в день полунки зберемося та по-сімейному...

— І сину даєте?

— А що ж тут такого? Чарна якась перепадає і йому.

Самого Мирослава дома застати не вдалося. Мати його, Дарія Матвіївна, огрядна жінка, одразу ж накинута на нас:

— Що ви хочете від бідної дитини?

— Даремно гарячкуєте. Ми тільки допомогти вам бажаємо.

Але зупинити потім красномовства було нелегко. І виходило, ніби всі люди винні у тому, що трапилося.

Тільки наступного дня зустрілися з хлопцем. Високий на зріст, трохи сутулуватий, з гривною надлобом, він, як спіймане вовчеченя, ховав погляд сірих очей.

— Цікаво, де ти вчора був до двох годин ночі?

— Гуляв, — неохоче буркнув Слава. — А навіщо вам знати? Мене батьки про це ніколи не питають.

Сусіди розповідали про Конькова, понизивши голос. Просили не говорити йому про нашу розмову. В школі, де учився Мирослав, завгосп М. А. Гришин ділився своїми враженнями:

— Не тільки учні, а навіть і вчителі боялися його. Багатьох учениць доводилося проводити до самого дому. Він же ходив з нами, і погрожував.

Сумна історія. Чому ж вона почалася, які причини цьому? У дітей завжди енергія хлюпоче через край.

Якщо її не спрямувати своєчасно на корисну, хорошу справу, вона сама починає шукати вихід. У такі роки хочеться зробити щось незвичайне, чимось відзначитись. І Слава теж прагнув до цього. Він «сміливо» міг нагубити вчительку, розбити шибну, порізати парту. Сам собі здавався «героєм», бо його всі боялися. Дуже прикро, що педагогічний колектив не зумів довести хлопчині, наскільки він помиляється.

Коли директор школи І. Н. Синиця підписував наказ про виключення, він фактично розписався у своєму безсиллі.

Велика вина у тому, що сталося, батьків Мирослава. Мати до нестями любить свого сина. Але чи бачить вона, що хлопець не матиме щастя в житті, якщо не візьметься за розум. Любити треба розумно, уміючи своєчасно сказати своїй дитині: «Тан не можна робити».

Виховання дітей — не сімейна справа, а громадська, державна. Дуже шкода, що батьки не зуміли виростити сина. Але що не все втрачено. За людину треба наполегливо боротись.

М. ГАЛИЧЕНКО, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

На водних доріжках

На водній станції села Сабатинівки відбулися районні змагання сільських плаців.

Першими змагалися хлопці. В запливі на 100 метрів вільним стилем перемогли Володимир Лобчинський з колгоспу імені Сталіна. Його результат — 1 хвилина 21 секунда, що дорівнює третьому спортивному розряду. На таку ж дистанцію відбувся заплив хлопців на спині. Першим фінішував з результатом 1 хвилина 34 секунди Ігор Рослий (колгосп ім. Сталіна). Він також виконав норму третього спортивного розряду.

Мабуть, найскладнішим видом плавання для наших фізкультурників був заплив стилем «брас». Добре підготовлений спортсмен с. Сабатинівки Ф. Жовтий

подолав стометрову дистанцію за 1 хвилину 43,6 секунди.

Цікавими були змагання серед дівчат. Якщо в запливі хлопців кожного разу перемогли фізкультурники колгоспу ім. Сталіна, то в змаганнях серед дівчат ініціативу перехопили спортсменки колгоспу ім. Шевченка. Дві перемоги: в стометровому запливі вільним стилем та «брасом» здо-

Ось уже десять років захоплюється радіотехнікою електрик заводу «Червона зірка» Ігор Харламов. У вільний від роботи час юнак конструє радіоприймачі, допомагає своїм друзям виготовляти радіочастини до апаратури.

На знімку: І. ХАРЛАМОВ за монтажем радіостанції.

Фот. Л. БОЛОТІНА.

була Ліда Маковійчук з результатом: 1 хвилина 35 секунд — вільним стилем та 1 хвилина 55 секунд — «брасом». Спортсменка в цього ж села М. Юрчик виграла першість в запливі на спині.

На закінчення змагання судійська колегія розподілила серед команд району зайняті місця. Перше та друге поділили між собою плаці колгоспів ім. Сталіна та ім. Шевченка, третє здобули спортсмени колгоспу ім. Калініна. Ці команди нагороджені грамотами районної ради ДСР «Колгоспник». Спортсмени тт. Рослий, Лобчинський, Маковійчук, Юрчик нагороджені грамотами районної ради та жетонами чемпіонів району.

Але слід відзначити, що водний спорт ще мало популяризується у нашому районі. На змагання з цього виду спорту не з'явилася більша частина колгоспних фізкультурних команд. Це, зокрема, стосується низових спортивних колективів артилей ім. Карла Маркса (голова т. Суржиківський), «Росія» (голова т. Драчук), «Україна» (голова т. Кучеренко).

М. Звенигородський.
Ульянівський район.

Ми — за масовість

Одинадцять година ранку. У всіх цехах заводу дзвонить електричний дзвінок. Це — сигнал на виробничу гімнастику. Минає декілька хвилин, і на заводському подвір'ї впишувались робітники.

— Вправу починай!

Після п'яти хвилин гімнастики вгору як рукою зняло.

Поряд з цим на заводі «Динамік» добре працюють секції волейболу, легкої атлетики, баскетбола тощо.

Останнім часом фізкультура на нашому підприємстві набирає масового характеру. В цьому велика заслуга громадського інструктора Михайла Поляновського. Він старанно готується до кожного тренування, продумує і підбирає для молодих спортсменів відповідні вправи. Тож недарма команда дівчат заводу займає третє місце в області з волейболу.

Нещодавно ми провели заводську спартакіаду. Перше місце завоювала команда пластмасового цеху.

Починає культивуватися у нас і новий вид спорту: настільний теніс. Це залучає ще більше молодих робітників у наш фізкультурний колектив.

В. ПОЛОНСЬКИЙ.
слюсар заводу «Динамік».

Заборона двох партій в Індонезії

ЛОНДОН. Виступаючи в Джакарті з нагоди 15-х роковин проголошення Республіки Індонезії, президент Сукарно оголосив про розпуск двох політичних організацій — партії «Машумі» і соціалістичної партії, які вважаються прозахідними.

За повідомленням агентства Рейтер, лідери цих партій були замішані в закордонні поїздки 1958 року, спрямовані на скликання уряду.

Заява Лумумби на прес-конференції

НЬЮ-ЙОРК. (ТАРС). Як передає кореспондент агентства Юнайтед Пресс Інтернейшл з Леопольдвіля, на проведеній тут прес-конференції прем'єр-міністр П. Лумумба заявив, що уряд Республіки Конго направить свої війська в провінцію Катанга, якщо ООН не виконає прохання про на-

правлення в Конго спостерегачів від нейтральних країн.

Уряд Конго, підкреслює П. Лумумба, має армію, здатну в найкоротший строк розв'язати проблему Катанги.

В. о. редактора
В. ПРАМАРЕНКО.

До адресного бюро міста Кіровограда надійшла заява: «Прошу вас допомогти мені в розшуках моїх рідних. Втратив я їх у місті Самарі приблизно в 1933—1934 роках, коли мені було шість—сім років. Раніше сім'я проживала в Херсонській області, села не пам'ятаю».

Автор листа, Андрій Архипович Бондаренко, живе в місті Севастополі.

Але що ж далі. Андрій Бондаренко пригадує, як сім'я, відправляючись на Поволжя, проїжджала біля станції Шостаківки. Скільки було членів сім'ї, не пам'ятає.

Начальник адресного бюро старший лейтенант Л. І. Зеленько вирішив зайнятися цією заплутаною справою відразу ж. Перш за все, важливо добре продумати зміст заяви. В ній опадала у вічі назва станції Шостаківки. Можливо, саме це і допоможе? А втім, рідні Андрія Бондаренка можуть і не проживати в нашій місцевості. Зайнятися звичайним опитом усіх громадян, які носять прізвище Бондаренко? Але ж їх у нашій області до п'яти тисяч. Кількість чимала.

Внутрішню відчувши, що шлях пошуків повинен проходити десь близько біля станції Шостаківки, Леонід Іванович вирішив саме з цього й почати. Він подзвонив по телефону у п'ять сілрад, що прилягають до станції Шостаківки. Та розшуки поки що не давали нічого втішного.

А тим часом секретар Олександрівської сілради, Кіровоградського району, Г. Г. Сіроченко пригадав, що у них проживає громадянка Бондаренко з сином Анатолієм Архиповичем. І він якось звернувся до старої жінки.

— Текле Кирилівно, скажіть, більше у вас не було синів?

— Був ще один. Андрійком звали. Пропав він у нас. Загубили... — у жінки затремтіли губи, очі налилися слізьми. — Давно це було. Не знайшли ми його тоді. А в чому справа?

— Бачте, один громадянин Бондаренко живе у Севастополі і шукає своїх рідних.

Адресат відомий

— А як його звать?
— Андрій Архипович.
— Він... це він! Сину... — радісно схвилювана жінка заплакала, не соромлячись своїх сліз.

Здається, ніби все. Адресат відомий. Громадянину Бондаренку Андрію Архиповичу дано відповідь, службовий обов'язок виконаний. Та справа не тільки в цьому. Разом з щасливими людьми, які знайшли своїх рідних, радіють і працівники адресного бюро.

З ВЕЛИКОЮ повагою начальник адресного бюро розповідає про своїх товаришів по роботі. Невеликий колектив з шести чоловік спляний однією метою — допомогти людині знайти адресат. Це їх обов'язок. І при виконанні його кожний виявляє велику людяність, бажання допомогти в біду.

...Семирічною дівчинкою Надія Чубенко забула батьків. Разом з сестрою Вірою вона потрапила до Кіровоградського дитбудинку. Не відомо, чому так склалися обставини, але через деякий час сестри розлучилися. Про долю Надії ніхто не знав. Вона теж ні-

чого не знала про сестру. Влаштувавшись працювати на станції Дружиніно, Свердловської області, Надія почала розшукувати рідних.

Як завжди, з великою увагою працівники адресного бюро взялися й за цю справу. Особливу чуйність у розшуках проявила колишня вихованка дитбудинку Т. Д. Мільчарек. Заява

Надії Чубенко до глибини душі зворушила її.

Настирливе шукання, здається, вже наводило на правильний шлях, коли якимось до кімнати неслучливо зайшла ще молода, смуглява жінка. Вона була чимось схвилювана.

— Моє прізвище Мігель, Віра Миколаївна. Скажіть, невже знайшлася моя сестра Надія?

Тетяна Дем'янівна уважно дивилася на жінку. Її темне волосся, такі знайомі очі нагадали дитячий будинок, двох дівчаток-сестер. «Це вона, Віра, помилитися неможливо».

— Віро! Це ж, Таня, пам'ятаєш?

— Що... невже Таня? Колишні подрузи дитинства кинулися назустріч одна одній. Сльози радості наповнили їх очі. А ще більше раділи вони від того, що знайшлася сестра Віри — Надія. Тепер у Надії, яка вважала себе одиноким, є мати і дві сестри. Це трапилося в минулому році. Та працівники адресного бюро і поки не добре пам'ятають зворушливий випадок.

До великої кімнати за номером три в обласному Управлінні міліції щодня заходять люди, а ще більше сюди йде листів. І все рівно, чи то лист службовий, чи заява з проханням знайти рідних, близьких — можна бути певним, що жоден запит не залишиться поза увагою, бо працюють тут серйозні, вдумливі люди, яким довірена почесна, благородна справа.

А. СУЛИМА.
м. Кіровоград.

ЛІТО

ЦЕ прісноводне море पनि що не нанесено на жодну географічну карту. Воно лежить далеко за західними степами — в горах Алтаю і існує всього лише три місяці. Але погляньте, як виросло «не-

копичується восьмий мільярд кубометрів води...

ТЕПЛОХІД, який носить ім'я видатного радянського вченого-гідротехніка Генріха Осиповича Графтію, здійснює на круту хвилю, перетинає нове водосховище в найширшому місці. Незважаючи на невеликі розміри, наше судно «почувало» себе на

на Бухтармінському морі

розхвилюваному морі, як у рідній стихії. Ми стоїмо на палубі і розглядаємо береги. Сильний тугий вітер б'є в обличчя, посвистує в проводах і тросах теплохода. В бінокуляр добре видно, як море то нахочується на зелені схили гір, то відступає.

В одному місці помічаємо групу якихось небачених раніше в тутешніх місцях птахів, схожих на пеліанів. Підпливасмо ближче, і всі перенонуються, що це справді пеліани. Вони ловлять в теплій прибережній воді рибу так само, як роблять це на озері Балхаш та інших південних водоймищах. Звідні ж ці птахи прилетіли на Бухтармінське море, як дізнались вони про народження в горах Алтаю нового величезного водосховища? Це поки що загадка, яму належить розгадати орнітологам—вченим, які вивчають пернаті населення земної кулі.

Швидко наближається крутий берег, біля якого

стоїть група суден. Це Бухтармінська перевалочна база. Тут провадиться перевалка вантажів із залізничних вагонів в трюми суден і навпаки. Вугілля і скло, концентрати кольорових металів, ліс і продукти харчування — ось далеко не повний перелік вантажів, що перевозяться в першу на Бухтармінському морі навігацію. Їх доставляють не тільки в глибинні райони Східного Казахстану. Немало народногосподарських вантажів їде також в Північно-Західні провінції Китайської Народної Республіки, де протікає Чорний Іртиш — головне верхів'я великої сибірської ріки.

БАГАТО незвичайного можна побачити на новому водоймищі у Східному Казахстані. Для прикладу, Бухтармінська пристань уне не раз змінювала своє місце. Справа в тому, що вода в морі весь час прибуває, змінюючи при цьому обрис берегової лінії. І

часто трапляється так, що там, де тиждень тому суднам було зручно причалювати до берега, сьогодні утворилось мілководдя. Тому все пристанське господарство — підйомні крани, дебаркадер і інше — переміщується на нове, більш зручне для стоянки флоту, місце.

Бухтармінське море стає місцем відпочинку трудящих Рудного Алтаю. В ці літні дні в його багаточисленних затоках, береги яких вкриті то чагарником, то пахучим хвойним лісом, можна зустріти групи туристів із Зирянівська, Серебряніни, Усть-Каменогорська та інших великих населених пунктів області. На новому водоймищі побували любители природи з Москви, Ленінграда, Алма-Ати та інших міст.

...Мужніє, набирається сил Бухтармінське море. Покликане трудитися на людину, створене рунами радянських людей, воно вносить істотні поправки в географію і економіку краю.

В. ГАНЖА.
Місто Усть-Каменогорськ.